Ч. 228. Середа 21 (8) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостивах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвого сойму. — З угорскої делеґациї. — Політичнє положенє.

Вчерашнє засіданє краєвого сойму розпочало ся о год. 10·30 відчитанєм петиций, при чім пос. Швед мотивував петицию в справі утвореня староства в місті Суха.

Перед приступленєм до дневного порядку забрав голос пос. ґр. Стан. Тарновский і покликуючи ся на папский ювилей, який сьвятковано в неділю у Львові, виголосив бесіду, предкладаючи, аби ухвалено таке внесенє: „Сойм просить п. Маршалка, щоби єго іменем переслав сьв. Вітцеви таку заяву: „Сойм королівства Галичини і Володимириї з Вел. Кн. краківскім складає у стіп Вашої сьвятости заяву і приреченє віри, вірности католицкій церкві, пошани і послуху для єго Голови. В 50-ту річницю Твого сьвященьства, зволь, сьв. Отче, приняти бажанє, аби Всемогучий Бог запоміг Тебе своєю ласкою, боронив від небезпек і неприятелів, в намірах та предпринятях боронив, та щоби нам вірним дав ще довго оставати під кермою такого Пастиря".

Наглячість того внесеня ухвалено одноголосно.

По приступленю до дневного порядку мотивував пос. Лео своє внесенє в справі реорґанізациї ц. к. сторожі поліцийної у Львові, Кракові і Перемишли. — То внесенє передано громадскій комісиї з порученєм, що она має здати з него справу в тій сесиї.

По тім з незвичайним приспішенєм ухвалювано одну за другою точкою дневного порядку. І так ухвалено без дебати внесенє буджетової комісиї, щоби вивінувати краєвий фонд дороговий позичковий в дальшу дотацию 800.000 кор. а вісьмох стотисячних ратах та підвисшити дотацию на будову низшорядних зелізниць з 750.000 на 900.000 корон. Ухвалено також закон, який дає громаді м. Львова поруку краю за 400.000 коронову позичку на електричну зелізницю.

З черги уповажнено краєвий Виділ до виконуваня впливу на іменованє державних інспекторів винних пивниць, приймаючи також резолюцию пос. Васунґа, щоби в краю отворено 4 посади таких інспекторів. Ухвалено також взвати правительство до заснованя технічного відділу в дрогобицкім старостві та реорґанізациї технічної служби в краю, а відтак принято справозданє краєвого Виділу про краєву школу лісового господарства у Львові за р. 1906/7 разом з підвисшенєм учительских платень і переміною назви школи на Висшу лісову школу.

В дискусиї над справозданєм комісиї краєвого господарства над меліорациєю дякував пос. Кендзьор референтови, пос. Ґорайскому за те, що пристав на підвисшенє засобів на дренованє селяньских ґрунтів, а пос. Мариєвский поставив додаткову резолюцию: Взиває ся правительство, аби оно в як найкоротшім часі приступило до обвалованя Висли від устя Вільґи до вапняних груб в Дембниках та в справі обвалованя Вільґи від єї устя до державного гостинця. Пос. Васунґ апелював до Намістника о швидше полагоджуванє письм краєвого Виділу особливо в справі водних спілок, а пос. Бернадзіковский попирав справу реґуляциї р. Борової струґи.

Всї внесеня комісиї і резолюциї пос. Мариєвского принято.

По тім рішено переняти на власність крак шпиталик сьв. Софії у Львові, а справу отвореня повітового суду в Хоросткові відступлене краєв. Виділови до провіреня, признаючи рівночасно внесенє пос. Олесницкого в справі заснованя повітового суду в Стрілисках полагодженим через тогорічну ухвалу, яка приняла

9)

В ярі.

(З російского — Антона Чехова).

(Конець).

Коло Кузьмйонок завернули вози на биту дорогу в бік, а Ліна пійшла дальше пішки. Почало вже свитати. Коли сходила в яр, хати і уклеївска церков були вкриті мракою. Було зимно і їй видавало ся, немов би все ще кричала та сама зазуля.

Коли Ліна прийшла до дому, худоба ще була не вийшла на пашу; всї спали. Она сіла на східцях ґанку і ждала.

Перший вийшов з хати старий; він зараз на перший погляд пізнав, що стало ся, не міг довго промовити слова і лиш цмокав устами.

— Ах, Ліно — відозвав ся вкінци — внучка вже нема...

Збуджено Варвару. Она сплеснула руками, розплакала ся і почала сейчас дитину убирати.

— Хороша була дитина — говорила мимоходом. — Ох-ох-ох!... Ти мала дитину і ту утратила, бідна ти моя...

Рано і вечером відправлено парастас. На другий день дитину похоронено, а по похороні їли гості і духовеньство богато і так захланно, немов би вже від давна нічого не їли. Ліна послугувала при столі, а сьвященик піднимаючи до гори вилки з соленим грибом, сказав до неї:

— Не сумуйте за дитиною, їх бо есть царство небесне.

І аж коли всї розійшли ся, зрозуміла Ліна, що Никифора вже нема і більше не буде; зрозуміла то і почала плакати, бо чула, що по смерти хлопця нема в тім домі для неї місця, що она тут чужа і непотрібна; а й другі відчували то само.

— Ну, а ти чого тут виеш? — крикнула нараз Аксиня, стаючи в дверех: задля похорону мала на собі нову одіж і була напудрована. — Мовчи, кажу!

Ліна хотіла перестати, але не могла і почала ще більше плакати.

— Чуєш? — зверещала Аксиня і тупнула гнївно ногою. — До тебе говорю! Забирай ся з дому і аби твоя нога більше тут не постала, каторжнице! Проч!

— Но, но, но... — відозвав ся старий. — Аксиню, успокій ся, серце... Она плаче... очевидно... єї дитина померла...

— Очивидно... — покривляла ся Аксиня. — Нехай собі ще ту ніч тут переночує, але завтра, аби я єї тут не бачила! Очивидно! — покривила ся ще раз і сьміючи ся пійшла до склепу.

На другий день вчасним ранком пійшла Ліна до Торґуєва, до своєї матери.

IX.

Нинї криша над склепом і двері сьвіжо помальовані і сьвітять ся як нові, на вікнах цвитуть як перше веселі ґеранії, а то, що перед трема літами лучило ся в домі Цібукина, вже майже забуло ся.

Властителем уважає ся як і перше старий Григорий Петрович, але в дійстности перейшло всьо в руки Аксині; она купує і продає і без єї дозволу не сьміє нічого стати ся. Цегольня добре працює; позаяк показала ся потреба цегли для зелізниці, то єї ціна дійшла до двадцять чотири рублів за тисячку; жінки і дівчата возять цеглу до стациї і накладають єї у ваґони, за що дістають по двадцять пять копійок денно.

Аксиня має спілку з Хримінами і їх фабрика називає ся тепер: „Братя Хриміни молодші і Спілка". Коло стациї отворено шинок і на дорогій гармоніці не грає ся вже тепер в фабриці, а в тім шинку; сюди заходить часто почтмайстер, що також розпочав якийсь інтерес і навіть начальник стациї. Глухому Степанови подарували Хриміни золотий годинник і він виймає єго раз по раз з кишені та прикладає до уха.

В селї говорять про Аксиню, що она здобула собі велику власть і справді, коли рано їде до цегольні з своїм усьміхом, хороша і щаслива і коли видає відтак свої прикази в цегольни, видко в ній ту велику силу. Всї боять ся єї, дома, в селї, в цегольни. Коли прийде на почту, почтмайстер зриває ся з місця і говорить:

— Прошу, сідайте, Ксеніє Абрамівно!

Один не молодий вже, але елеґантний властитель більшої посілости в старороссийскім сур-

справоздане з діяльности VI. департаменту кравового Видїлу.

З черги ухвалено утворити з оселї Новий Тичин окрему громаду, приділити присілок Бельовіце до громади Домбрувка польска в повітї Новий Санч, а петицию м. Усте сільне (повіта Бохня) о зачислене до міст, підданих під закон з р. 1906, відступлено краев. Видїлови.

По полагодженю кількох дрібнійших справ розвинула ся широка дискусия над справозданем гірничої комісиї про гірничі справи, які реферував пос. Замойский. По промовах цїлого ряду бесїдників принято внесеня комісиї.

О год. $3^1/_2$ п. Маршалок закрив засїдане і назначив слїдуюче на нинї.

Сполучені комісиї угорскої делеґациї радили над окупацийним кредитом. Спільний мінїстер скарбу бар. Буриян предложив приняте оплесками експозе, в котрім підніс головні начерки нової репрезентациї краєвої Босни і Герцеґовини, опираючи ся на головних живлах, при чім поодинокі віроісповідні круги будуть вибирати якесь число послів, але без примусу вибраня конче їх співвіроісповідника. Крім краєвої репрезентациї мають увійти в житє також репрезентациї окружні. Мінїстер заявив, що обі ті інституциї розпічнуть свою дїяльність вже з найблизшою весною. Відтак вичислив бар. Буриян ряд предложень, які будуть внесені в босаньскім соймі, а іменно між иншими розширене карної процедури, при чім буде змінений круг дїланя судів войскових. Мінїстер висказав надію, що населене зі зрозумінєм і уміреностию з'уміє користати з набутих прав. В дискусиї забирав голос ряд бесїдників, котрі вказували, що орґанїзация нових законодатних тїл не належить до обсягу дїланя делеґаций і висказали надію, що дотеперішна полїтика в окупованих краях, котра була ведена лише в інтересї Австриї, зазнасть зміни. — В комісиї фінансовій угорскої делеґациї принято буджет спільного мінїстерства фінансів, разом з повтаряною кождого року резолюциєю, аби постійний осідок мінїстерства перенести до Будапешту і аби опорожнені в нім посади обсаджувати тілько урядниками Мадярами. Мінїстер Буриян, відповідаючи на закиди цїлого ряду бесїдників що до ґерманїзациї Босни, заявив, що спершу переважував нїмецкий язик, позаяк адмінїстрация була войскова, а урядники походили переважно з Австриї. Тепер то зміняє ся в користь язика краєвого. Всюди, де усуває ся язик нїмецкий, не можна заводити язика мадярского лише краєвий. Вкінци мінїстер полемізував з закидом, немов би підпирав австрийских промисловців в Боснї, а вкінци висказав бажане, аби в Боснї утворив ся банк, котрий би дїлав в користь селян. — Остаточно окупацийний кредит принято.

Полїтичне положене оцїнюють у Відни дипльоматичні круги яко поліпшене, особливо, що напружене між Туреччиною і Болгариєю зменшило ся. Одинокою точкою, на якій могли би розбити ся переговори між тими двома державами, єсть справа Румелїї всхідної. Туреччина бо обстає при тім, що Румелія не може бути влучена до независимої Болгариї, лиш має надальше полишити ся окремою провінциєю під зверхностию Туреччини з ґубернатором, іменованим султаном. Однако надіють ся, що й на тій точцї дасть ся осягнути порозуміне. — „Wiener Allg. Ztg.", звістна з своїх зносин з мінїстерством справ заграничних, доносить, що Туреччина розпочала безпосередні переговори з Австро-Угорщиною в справі анексиї Босни і Герцеґовини і опорожненя новобазарского санджаку. — Анґлїйский амбасадор у Відни Ґошен був в Будапештї на авдиєнциї у цїсаря і вручив відручне письмо короля Едварда у відповіди на такеж письмо цїсаря Франц-Йосифа I. в справі анексиї Босни і Герцеґовини.

Новинки.

Львів, дня 20-го жовтня 1908.

— **Іменованя.** Перший президент Найв. Трибуналу судового і касацийного іменував офіциала канцелярийного ц. к. Найв. Трибуналу суд. і кас., Вінкентия Маначиньского, ад'юнктом дирекциї урядів помічничих, а канцелїста Мариана Рачиньского тамже, офіциялом канцелярийним.

— **З зелїзницї.** Дирекция зелїзвиць державних доносить: При в'їздї поїзду товарового ч. 90 на стацию Радимно о 6 год. 11 м. вечером дня 19 жовтня виконтили ся із шин 4 ваґони товарові. В наслїдок того подорожні з поїзду особового мусїли пересїдати ся. Перешкоду усунено около 1 год. в ночи. З персоналу зелїзничого нїхто не потерпів.

— **Зима** забрала ся до нас на добре. Вчера зрана було ще трохи погідно і се заставило нас ворожити недалекий красний час; тим часом показує ся, що нїхто не може бути пророком в своїй вітчинї та ще такій як наша Галичина. Від вчера не перестає снїгом сипати, а нинї маємо таки вже справдешну зиму. Улицї міста так засипало снїгом, що зрана треба їх було машинами очищувати, щоби трамвай міг курсувати. Снїг вкрив вже грубою верствою землю, а хвилями мете ним як серед зими. Та й з провінциї надходять вісти про снїги. Так доносять з Тернополя, що там від недїлї паде снїг і грубою верствою вкрив сусїдні поля. З многих сторін доносять, що зима заскочила господарів, бо і бараболя ще в земли і бураки та ріпа ще не викопані та й капуста ще не всюди зібрана. Так скора зима тим прикрійше дає ся відчувати, що в виду браку пашї не можна вже ратувати ся вигонюванєм худоби на пасовиска. Все очевидячки складає ся сего року так, щоби в нашім краю ще лиш збільшити нужду, яка вже й без того не дає людем дихати. Але в Бозї надія! Чей все перебудемо, лиш не треба рук опускати. — Віденьска стация метеорольоґічна заповідає для всхідної Галичини: хмарно, оживлені вітри, дуже холодно, змінно, пізнїйше лїпше, морозно. — З Мармароского Сиготу і инших місцевостий на Угорщинї доносять, що там упали також великі снїги.

— **Нещасливі пригоди.** З Дроговижа доносять: В приватнім помешканю челядників в домі належачім до Видїлу краєвого в Дроговижи челядник кравецкий Михайло Лесняк, занятий в краєвій школї ремесла, обходив ся так неосторожно з оружием, що пострілив екстерніста варстату шевского Михайла Стисла. Мимо безпроволочної помочи лїкарскої Стисло в короткім часї помер. Лесняка арештовано. — Із Стрия доносять, що там забив ся онегди муляр Володислав Борзенко, впавши

дуті з тонкого сукна і у високих лякированих чоботах так раз в розмові з нею зловив ся, продаючи їй коня, що опустив з цїни тілько, кілько хотїла. Він держав довго єї руку і сказав, глядячи в єї веселі, блескучі очи:

— Женщинї як ви, Ксенїє Абрамівно, я готов зробити всяке вдоволенє. Лиш скажіть, коли би ми могли бачити ся, так аби нам не перешкоджено?

— Коли схочете!

І від того часу приходить віковий елеґант майже кождого дня до склепу, аби там напити ся пива. Пиво страшенне, гірке як полин. Елеґант крутить головою, але мимо того пє.

Старий Цібукин вже не мішає ся до інтересів. Не носить нїколи гроший коло себе, бо нїяк не може розріжнити правдивих від фальшивих; але він мовчить і нїкому не каже о тій своїй хибі. Став дивно забудькуватий і коли не дадуть єму їсти, нїколи сам не спитає; дома привикли вже без него їсти і Варвара говорить часто:

— Старий вчера знов без їдженя поклав ся спати.

Она каже то рівнодушно, бо привикла до того. Ходить в лїтї і в зимі без ріжницї в кожусї і лиш в дуже гарні днї не виходить, а сидить дома. Звичайно проходжує ся дорогою через село до стациї, тїсно завинений в кожух, з підверненим ковніром, або сидить від рана до вечера на лавцї під церквою. Сидить і не рушає ся. Перехожі поздоровляють єго, але він не відповідає, бо як давнїйше не любить селян. Коли єго о що питають, відповідає зовсім розумно і вічливо, але коротко.

В селї говорять, немов би єго невістка прогнала з власного дому, не давала їсти і немов би він мусїв ходити жебрати; одні тїшать ся, другі милосердять ся над ним. Варвара стала ще поволїйша і білїйша і роздає як перше милостинї, в чім єї Аксиня не перешкаджає. Конфітур єсть тепер тілько, що не можна їх з'їсти до нових ягід і Варвара майже плаче, бо не знає, що має з ними робити.

Про Анисима починають забувати. Раз прийшов від него лист писаний стихами на великім листї паперу в видї поданя все тим самим хорошим почерком. Видко і єго приятель Самородов відбував разом з ним кару. Під стихами було дописано поганим, ледве читким почерком: „Я тут все хорую, менї дуже тяжко, поможіть ради Бога!"

Раз — було то під вечер ясного осїнного дня — сидїв старий Цібукин перед церквою, з підверненим ковніром кожуха, так що видко було лише єго ніс і дашок шапки. По другій стороні довгої лавки сидїли побіч себе Єлїзаров і шкільний сторож Яков, беззубий старець в віцї коло сїмдесять лїт. Тесля і Яков розмовляли.

— Дїти мусять родичів живити... чти вітця і матір — говорив Яков розгніваний. — А она, невістка, вигнала дівера з єго власної хати. Старий не має що їсти нї пити — куди має піти? Від трех днїв нїчого не їв.

— Від трех днїв! — дивував ся тесля.

— Сидить так як тепер і мовчить. Ослаб. І чого тут мовчати? Просто пійти до суду — суд вже би єї проучив.

Яков і тесля встали, аби пійти до дому. Коли відійшли на яких пятьдесять кроків, підвів ся і старий Цібукин та поплів ся за ними непевним ходом, немов би ішов по ледї.

Село потонуло вже в вечірним сумерку і сонце сьвітило ще лиш в горі на дорогу, що мов змия вила ся по узбічу яру. Старі женщини і дїти вертали з лїса домів, несучи коші повні грибів. Жінки і дївчата вертали товпами зі стациї, де накладали у ваґони цеглу і їх носи і лиця під очима були червоні від цегляного пороху. Они співали. Поперед всїх ішла Ліна і співала тонким голосом; співала і глядїла на небо, немов би ликувала і тїшила ся, що день, славити Бога, скінчив ся і можна вже відпочати. В гуртку була і єї мати, зарібниця Прасковя, що ішла з клунком в руцї і як все, тяжко віддихала.

— Добрий вечер, Макарич! — сказала Ліна, побачивши теслю. — Добрий вечер, друже!

— Добрий вечер, Ліночько! — відповів тесля урадований. — Жіночки, дївчатка, любите богатого теслю! Го-го! Дїтоньки мої дїтоньки... — Старий Єлїзаров заплакав.

Тесля і Яков пішли дальше і чути було, як оба говорили. Вскорі по них стрітив гурток старого Цібукина і зробило ся нараз тихо, цїлком тихо. Ліна і Прасковя полишили ся трохи позаду і коли зрівнали ся зі старим, поклонила ся Ліна глубоко і сказала:

— Добрий вечер Григорий Петрович!

Мати також поздоровила єго.

Старий задержав ся і поглянув на них обі, не кажучи нї слова; єго уста дрожали, а очи були повні сльоз.

Ліна виймила з клунка матери кусник гречаного пирога і подала єму.

Старий взяв і почав їсти.

Сонце вже зовсїм зайшло; єго сьвітло погасло і на дорозї в горі. Почало темнїти і ставало холоднїйше. Ліна і Прасковя пішли дальше і ще довго відтак хрестили ся.

з руштована, котре під ним завалило ся. Нещасливий мав 33 літ і лишив сирітками 3 дітий.

— **Небезпечного вломника** удало ся оногди прихопити поліції у Львові. Коли комісар полиції п. Лукомский разом з агентами Зоболевичем і Урбанком вертали ул. Жерельною около 3 год. рано з облави на злодіїв, побачили коло реальности ч. 8 відхилену браму, а підозріваючи, що єї отворив злодій, увійшли до середини. Підозріне було оправдане, бо в сїнях знайшли двері, ведучі до шинку Фінґеррота, отворені витрихом, а коли пішли дальше придибали в шинку небезпечного вломника, Йосифа Стефановича, котрий, як пізнійше показало ся, з 36 літ свого житя пересидів вже 20 в криміналі.

— **Дефравдация.** З Теребовлі доносять: Ґуґо Ґевальт, інспектор маєтностий ґр. Леопольда Козебродского в повіті теребовельскім спроневірив на шкоду тогож ґрафа 30.000 К і втік до Прус, де его однак на телеграфічне повідомлене зловлено і арештовано. Ґевальт походить з Ґірштедт в Турингії.

— **Огні.** В ночи з понедїлка на второк м. тиждня вибух грізний огонь в горальни п. Гальпер на на Вовчинци під Станиславовом. Згоріла часть даху над маґазином з горівкою і палениско. Причина огню незвістна. — В Буську згоріло сими днями 7 стодол зі збіжем і 6 иньших господарских будинків. Ратунок був дуже трудний, бо прибори ратункові були в лихім станї та не було бочок до воження води.

— **Самоубийство.** З Перемишля доносять, що капраль тамошної поліції Чижевич, котрий робив службу на побережу Сяну, підрізав собі горло, а відтак скочив до ріки здоймивши насамперед одїне з тебе. Нещаслвого найдено опісля у воді неживого. Причиною самоубийства мало бути донесене якоїсь ґазетки, що він крав булки в часї служби.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори тов—а „Руский Інститут для дівчат в Перемишли“ відбудуть ся дня 30 жовтня о 5 взглядно о 6 вечером. — В Саджаві богородчаньского повіта, в Медовій бережаньского повіта, в Задвірю і Кореличах перемишляньского повіта, в Стрілкові стрийского повіта ширить ся епідемічно червінка. — Л. Мільмайстрова, котрий пішов вчера купати ся до лазьбі при ул. Божничій, лучила ся дуже прикра пригода: якийсь злодій вкрав ему одїне, біле і чоботи лишивши его дословно голого. Аж родина повідомлена о тім, вибавила его з тої пригоди. — В Нижанковичах помер нагло на удар серця в судовій сали підчас розправи якраз по виголошеню оборони адвокат др. Фолюсевич в 59 р. житя. — В Токіо в Японії помер маршалок Нодзу, звістний з російско-японьскої війни. В торжественім похороні возьме участь також американьска фльота, котра якраз приплила до Йокогами.

— **Учительска громада.** Подає ся сим до прилюдної відомости всїх інтересованих, що перші загальні конститууючі збори товариства учителів висших шкіл „Учительска Громада“ відбудуть ся невідклично дня 1 падолиста с. р. По богослуженю о 8 год. рано наступить о пів до 10 отворене загальних зборів по слідуючій проґрамі: 1) Вибір президиї зборів; — 2) Звіт з діяльности статутово орґанізацийного комітету і відчитане статута; — 3) реферат проф. О. Прислопского про проґраму діяльности товариства; — 4) внесеня членів; — 5) вибір виділу; — 6) наукові реферати а то: дра Вас. Щурата „Культурні елементи в українській літературі“, дра Стеф. Томашівского „Розвій нашого шкільництва“ і дра Стеф. Рудницкого „Про науку ґеоґрафії“.

Місце загальних зборів означить ся пізнійше. Не сумніваємо ся, що руский загал споможе новопоставше товариство в его змаганях а Вп. учительство розуміючи потребу і вагу сего товариства, як найчисленнійше явить ся на перших загальних зборах і дасть доказ, що сьвідоме ваги і значіня товариства і тої великої задачі, яку оно у розвою нашого шкільництва і у вихованю молодіжи має сповнити.

Підписані на статуті члени основателі: Юл. Романчук, Ол. Борковский, Ол. Барвіньский, Теоф. Грушкевич, Ів. Вахнянин, Ал. Стефанович, Гр. Цеглиньский, Ів. Боберский, В. Білецкий, др. Ів. Брик, В. Герасимчук, Іс. Громницкий, М. Грушевский, др. Іван Зілиньский, Ом. Іваницкий, Ник. Ісопенко, Ан. Клим, Ю. Кобилянский, В. Кмицикевич, Іл. Кокорудз, Ф. Колесса, др. Ів. Копач, др. М. Коцюба, П. Кумановский, др. В. Левицкий, Ю. Левицкий, о. Т. Лежогубский, Т. Лещій, о. Л. Лужницкий, Йос. Лучко, Н. Мельник, о. Анд. Міский, Іл. Огоновский, П. Огоновский, Гн. Павлюк, К. Петращук, М. Рибачек, Йос. Роздольский, о. І. Рудович, Ев. Семака, др. К. Студиньский, др. С. Томашівский, Р. Цеглиньский, др. В. Шурат, о. др. С. Юрик, Ос. Янів.

— **Репертуар львівского руского народного театру в Станиславові** (Саля тов. ім. Монюшка. Початок представленя о год. 7·30 вечером).

В середу, дня 21 с. м. „Кадівка“, опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В четвер, дня 22 с. м. „Мари“, родинна драма в 3 діях Ібзена.

В суботу, дня 24 с. м. „Барон циганів“, оперетка в 3 діях Штравса.

В неділю, дня 25 с. м. „Серед бурі“, історичні картини зі співами в 5 діях Грінченка.

— **З Тернополя** доносять: З днем 1 падолиста 1908 р. переносить ся інститут філії руского товариства педаґ. в Тернополи з дотеперішної хати до нового льокалю, поміщеного в цілковито для себе відокремленім домі партеровім з городом і великим подвірем при ул. Сокола і з огляду на більший чинш і видатки на всілякого рода адаптациї підвисшає оплату від кождого питомця на 50 кор. місячно. Питомці мають всї вигоди, які подають і инші інститути, запевнені. Від 1 падолиста с. р буде мож ще пятьох питомців додатково прийняти.

— **На „Земельний Банк Гіпотечний“** субскрибовано до дня 16 с. м. 1500 (тисяч пятьсот) штук акций, отже більше як половину цілого основного капіталу акцийного. На запитаня, як довго можна ще ті акциї субскрибувати, подає ся до прилюдної відомости, що субскрибувати можна ще до кінця жовтня с. р. однак, з уваги, що залежить дуже на скорім покінченю субскрипцийні лісти і задатки на акциї „З. Б. Г.“ треба посилати на адресу: Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові, ул. Руска ч. 20. — Від комітету основателів „З. Б. Г.“

— **Числова льотерия в Австриї.** В 1908 р. сума всїх льотерийних ставок в Австриї виносила 32,161.073 корон, що творить на кожду голову населеня 1 кор. 16 с. Титулом виграних виплачено квоту 15,786.961 кор., т. є. 49·09% виплачених ставок. Коли від доходу brutto відтягнемо кошти адміністрацийні, покаже ся чистий зиск держави з льотериї в квотї 14,376.112 кор., що рівнаєть ся добровільному податкови 52 сотиків річно на кожду голову населеня. Всеж таки і в тім напрямі іде до ліпшого, бо в 1878 р. сей податок виносив 76 сотиків на голову, в 1887 р. 73 сот., а в 1897 р. 56 сотиків. Отже льотерийні доходи зменшають ся.

† **Померли:** Анастазия Ліщиньска, жена о. Йосифа Ліщиньского, сотр. в Угерцях незабитовских комарняньского деканату, по тяжкій недузї, заосмотрена найсьв. Тайнами, упокоїла ся у Львові дня 15 с. м, в 22 р. житя. — Цецилія Гіршова, жена радника двору і начального директора домен і лісів державних п. Петра Гірша, померла у Львові в суботу в 60-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 20 жовтня. Правительство поручило Намістникови в Празі, щоби видані в цїли здержаня непокоїв зарядженя перевів з цїлою строгостию а на случай конечности видав дальші поважні зарядженя, котрі, як досьвід учить, дають запоруку привернення спокою і порядку.

Загреб 20 жовтня. О конференциї хорватско-сербскої коаліциї видано слідуючий комунікат: Конференция ухвалила одноголосно, щоби члени угорско хорватскої делеґациї і хорватскої делеґациї в хорватскім соймі забрали голос в справі анексиї Босни і Герцеґовини. Заразом ухвалено, щоби члени хорватско-сербскої коаліциї порозуміли ся зі заступниками людности Босни і Герцеґовини що до переведеня одностайної політики народної. Крім того видано енунциацию, в котрій хорватско-сербска коаліция на основі § 16 арт. II. зак. з 1870 р. домагає ся скликаня хорватского сойму в цїли передискутованя буджету краєвого ще сего року і в цїли запротестованя против теперішного хорватского правительства, яко противного конституциї.

Мадрид 20 жовтня. Король Альфонс і королева Вікторня приїхали тут нинї.

Софія 20 жовтня. Один з делеґатів болгарского правительства виїхав інкоґніто до Константинополя, щоби з верховодячими там турецкими кругами вести переговори що до справ спорних.

Софія 20 жовтня. Межи делеґатами молодотурецкого комітету центрального а тутешним комітетом союза болгарских партий прийшло до повного порозуміня. Виготовлено спільний протокол, котрий представляє безосновність болгарско-турецкої війни і взиває правительства обох країв до висланя делеґатів, котрі би на спільнім засїданю нарадили ся над вирівнанєм дотеперішних ріжниць. Протокол той вручено вчера болгарскому правительству а нині буде оголошений в Константинополи і Солуни. Часописи доносять, що молодотурецкі делеґати заявили підчас нарад з правительственним комітетом, що з'обовязаня, які тут на себе приймають, Порта прийме і виконає.

Софія 20 жовтня. Нині появить ся королївский указ, скликуючий звичайну сесию собрания на день 28 с. м.

Константинополь 20 жовтня. Турецка праса обговорює проґраму конференциї межинародної; орґани молодотурецкого комітету зазначують, що партия жде на розвиток приготовлень до конґресу уложення точок нарад і аж тоді зазначить своє становище.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає Адам Кржижевский

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).